

Dit was de droom waar Willi zo van genoot, een droom over komen en gaan. Hij probeerde zich ook wel een voorstelling te maken van wat daar tussenin gebeurde, maar dat deel van het verhaal kreeg nooit meer vorm dan schimmen op het witte doek.

Hij kwam altijd terug bij het begin van de droom en daarna bij het slot, want daarin kon Willi ieder klein detail duidelijk en hard en concreet maken.

Hij zou over de brug lopen in de richting van het Bahnhof, maar niet regelrecht naar het station gaan. Eerst zou hij even blijven staan aan het eind van de brug waar die kooien waren voor de eenden en zwanen.

Tien frank voor het onderhoud van de watervogels.

Dat zou Willi in de bus laten vallen en elke keer als hij in zijn droom zover gekomen was, zou hij welbewust wachten om weer te worstelen met dat ene kleine probleem dat in zijn hele, geweldige droom overeind bleef staan als het enige dat Willi tot nu toe niet op had kunnen lossen.

Hij kon de watervogels zien als ze uren later weer langs kwamen. Tegen die tijd zou Willi goed en wel weg zijn, vloog hij misschien boven Parijs, met de Eiffeltoren nietig aan zijn voeten, of misschien zat hij al boven de Atlantische Oceaan in dat grote vliegtuig dat boven de wolken uit gestegen was.

Willi zou zichzelf even zien terwijl hij in opperste verveling neerkeek op de toppen van de wolken; maar in dit stadium stond hij zichzelf nooit meer toe dan een

minieme glimp, want dat was een deel van wat voor hem lag en Willi was niet zo stom een van de leukste delen van de hele droom zomaar over te slaan. Vastbesloten zou hij zichzelf dan dwingen terug te gaan naar Luzern om onzichtbaar naast de man te staan die vaag naar vis rook.

De man zou het busje open maken en er een verzameling klein geld uit halen en tussen die kwartjes en dubbeltjes zou hij dan Willi's tien frankstuk vinden.

Dat was de moeilijkheid. Willi kon de man naar het tien frankstuk zien kijken, zien hoe hij het tussen zijn vingers wreef om zich ervan te overtuigen dat het echt was, het schokschouderend afdeed als de gift van een van die Amerikanen die nooit goed zouden leren rekenen in Zwitsers geld. Dat was het hem nou. De man zou nooit te weten komen dat het geld van Willi kwam, en Willi wilde juist graag dat iedereen in Luzern dat zou weten: de portier van het Schweizerhof die hem altijd gebood door te lopen, totdat Willi slim genoeg werd om te weten dat het geen zin had daarvoor rond te hangen en te proberen de foyer in te loeren: de portier van het Palace, die zo'n lange neus had en zo goed wist hoe hij daar minachtend langs moest kijken: de controleurs in de Koerzaal, die zo vaak in de gaten hadden dat je een kaartje van vorige week bij je had, als Willi probeerde daarmee binnen te komen...

Een anonieme bijdrage - die woorden klonken goed. Willi kon zichzelf weg laten dromen van het eind van

de brug tot in het station, aan boord van een eersteklas rijtuig in de trein naar Zürich. De rest was het paradijs. Hij kende dat eersteklas rijtuig zó goed dat hij in zijn droom zelfs precies het gevoel kon opbouwen van die zitting onder zijn achterste. De trein naar Zürich was in feite het beste deel van de droom. Als Willi de trein nam, reisde hij nooit anders dan eerste klas; dat wil zeggen, niet voordat de